

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до св.
Митрополия —
Варна, а суми
-- до свещ. Сте-
фанъ п. Йорда-
новъ, ул. Царъ
Асенъ № 20

органъ на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Двоенъ брой 2 лв.

Обявления се приематъ
по споразумение

Излиза 2 пѣти
на месецъ

Годишенъ абонаментъ
20 лева

Двоенъ брой 2 лв.

Нашиятъ активъ

Съ този брой редакцията приключва II-та годишница на вестника. Две цели сме преследвали презъ течение на годината: да разпространяваме благовестието на Словото и да пазим свободата на мисълта и духа на свещенството и по частно на братята отъ Варненската епархия, чийто органъ е „Хр. Защита“. Единъ вестникъ струва колкото единъ ораторъ. Гутенбергъ съперничи съ Цицерона. „Хр. Защита“ се е трудила да бжде единъ амвонъ и една трибуна.

Ние — свещеницитъ отъ епархията — не сме партия — и вестникътъ ни не е билъ партиенъ органъ. Не сме съсловие — защото сме единни съ народа, комуто служимъ, и „Хр. Защита“ не е съсловенъ листъ. Не сме и класа — защото не признаваме друго дѣление освенъ Евангелското, дѣление меж-

ду Христа и врага му, между свѣтина и тъмнина.

„Хр. Защита“ и като църковенъ амвонъ и като християнска трибуна е търсила само правда. И ако презъ течение на годината сме успѣли да възвестимъ и най-малката правда, заета отъ Евангелското съкровище, и ако сме защитили и най-дребното човѣшкото достоинство, смѣтаме, че сме изпълнили голѣмо дѣло. Понеже сме работили безъ заплати и хонорари, преценката на дейността сжщо трѣбва да бжде обективна и безкористна. Че такъвъ трудъ дава резултати, ние сме увѣрени. И че подобни усилия не оставатъ невъзнаградени морално и това знаемъ. За туй се надѣваме че и обществената преценка ще ни даде скоро дължимото. Съ такава вѣра се тъквимъ отъ септемврий пакъ да продължимъ работата си „не за себе си, а за Божието име“.

Протоиерей П. Икономовъ

Марксизмътъ носи ли благоденствие на работнич. класа? Дългътъ на О. О.

Много пѣти въ колонитъ на в. „Християнска защита“ сме изтъквали нехайството и грѣшкитъ на миналитъ режими по отношение работническата класа у насъ.

Тѣзи грѣшки, съзнателни или несъзнателни тласкаха работницитъ въ обятията на социалититъ и комуниститъ. Възложиха работницитъ своитъ надежди и аспирации на социалистическия интернационалъ. Социалистическитъ клубове у насъ години подредъ се пълнѣха отъ недоволни и онеправдани донѣкжде елементи. Тамъ получаваха тѣ и своето политическо възпитание въ духа на Марксовия интернационалъ, който изключва, както се знае, идеята за отечество, за религия и за Българска национална държава. Ние сме писали много пѣти за тѣзи погрѣшни схващания и настоявали за изправлението на тѣзи погрѣшни принципи, върху които се гради работническото възпитание.

Тѣ се сблъскавали обаче съ упорството и твърдоглавието на Марксиститъ у насъ, които заемаха най-отговорнитъ мѣста въ народната просвѣта, дори и въ нѣкои министерства. Години подредъ нашитъ широки и тѣсни социалисти пълниха главитъ на работницитъ съ химери въз основа на погрѣшното учение на Карлъ Маркса.

Чрезъ една богата марксистическа литература се създаде всеобщо суевѣрие, че пролетариятъ ще благоденствува само тогава, когато осъществи Марксизма въ неговитъ политически форми. Нека кажемъ още отъ начало: марксизмътъ не е само най-варварската, но е и най-престѣпната доктрина каквато е формулиралъ досега мислящиятъ умъ. Обществото, което се състои отъ толкова разнообразни категории хора, които изпълняватъ толкова различни функции и които едни други се попълватъ, е сведено отъ Карлъ Маркса до пролетарията. За него всичко добро въ свѣта го въплъщава свѣтовниятъ индустриаленъ пролетариятъ. Всичко що е похвар-

лошо, варварство, кождерство, изчадие и пр. е приписано на другитъ социални категории — не пролетарски. Ето защо всички тѣзи други социални категории хора и работници ще трѣбва да изчезнатъ, за да направятъ мѣсто на свѣтовния пролетариятъ. Какъ да изчезнатъ? — Чрезъ революция! Чрезъ свѣтовна революция, обявена отъ организирания пролетариятъ, чийто най-яркъ представителъ въ последнитъ години се яви третиятъ болшевишки интернационалъ. Чрезъ тази крвава всеобща революция пролетарията ще наложи своята диктатура и ще осъществи земния рай, приютявайки всички гладни и онеправдани. Всичко това съ крввта „на богатитъ“, „буржоата“ и всички „врагсве“. Християнската религия, култура, национална държава, отечество, всичко трѣбва да бжде изгорено въ пламѣтитъ на революция, за да се направи мѣсто на свѣтовната република на пролетарията.

За постигането на този крвавъ идеалъ работницитъ трѣбва да бжде организирани, фанатизирани, постоянно насѣквани и постоянно готови за този страшенъ крвавъ день на свѣтовната революция.

Когато Карлъ Марксъ и Енгелсъ обявиха известния комунистически манифестъ отъ 1848-та година: „работници, отъ всички страни обединявайте се“, изрекоха най-престѣпното подстрекачество за масово избиване, отколкото сж прозвучавали досега въ човѣшката история. Защото този манифестъ значи:

Работници, отъ всички страни унищожете отечеството си, унищожете християнството, унищожете културата, избийте останалия свѣтъ, за да бждете вие щастливи!

Фанатистътъ Карлъ Марксъ въплъщавалъ въ себе си всичката умраза противъ християнството, противъ другитъ народи, националнитъ държави, противъ културнитъ паметници. Той избралъ единъ действително гения-

ленъ начинъ, индустриалния пролетариятъ, като оржие за това крваво изпълнение. Никой не експлоатиралъ тѣй умело страданията на работническата класа, никой не е гъделичкалъ по дълбоко животинскитъ инстинкти на човѣка: завистъ, злобата, садизма, кощунството, никой не е възпиталъ по-изкустно инстинктътъ на престѣпността, като него. Карлъ Марксъ — пророка на всемирната революция и сечъ, облѣче пролетарията съ тази мисия, приврѣцвайки го въ страшно оржие на революционно, противонационално, противохристиянско и противомонархическо престѣпление.

Марксизма въ сжщностъ е една отвратителна и гнусна измама за работницитъ. Да оставимъ настрана основнитъ доктринни грѣшки на историческия материализмъ и пророчествата, основани върху отношенията между капитала и труда, опровергани тѣй категорично отъ съвременната еволюция на тѣзи отношения. Нека се ограничимъ на последнитъ резултати на учението, съ което Марксъ излъга и увлѣче нещастнитъ работници за **частието на пролетарията чрезъ марксизма**. Въ болшевишка Русия комунизма се приложи до толкова, доколкото може да се приложи една утопия базирана върху престѣпността. Унищожки царската империя, унищожки културата такава и колкото я имаше тамъ, унищожки християнството, тоже и социалнитъ класи, избии милиони невини хора. Резултатътъ? Има ли нѣкой измежду нашитъ марксисти, който да ни докаже съ дани и факти, че свѣтскиятъ пролетариятъ днесъ е по-щастливъ отъ европейския? Где е диктатурата на този пролетариятъ, пророкувана отъ Карлъ Маркса, когато свѣтскиятъ

Този брой съдържа:

Нашиятъ активъ; Марксизмътъ носи ли благоденствие на работническата класа? — Прот. П. Икономовъ; Кризата въ нашето семейство — Свещ. Енчо п. Йордановъ; Аххиерейство и монашество — Проф. Архим. Евтимий; Всемогщиятъ Богъ — прѣв. Ек. Дръ Панайотова. Изъ старитъ архиви (завършекъ); Отзиви и бележки; Изъ чуждата преса; Хроника и пр.

работникъ е подъ купоненъ режимъ, дава му се храна колкото да не умре отъ гладъ, води едно жалко сжществуване, третиранъ като безгласно стадо и най-малкия протестъ изплаща съ смъртъ. Този престѣпенъ режимъ на съветитъ — безъ да иска, — окончателно демаскира и провали марксизма. Убиха царя, за да му заеме мѣстото Ленинъ, а сега Сталинъ: убиха християнството, за да може Зиновиевъ et сопрани свободно да върлуватъ изъ Москва; убиха милиони руси, за да може бившиятъ Лондонски зболѣкаръ евреина Литвиновъ да стане арбитъръ въ европейскитъ дипломатически отношения. Това ли е идеала на пролетарията? Това ли сж неговитъ копнежи? Това ли е диктатурата на пролетарията, който се превърна въ безгласно стадо, тероризирано отъ шѣпа международни авантюристи по начинъ, какъвто историята не познава.

Елементаренъ дългъ се налага на новата българска държавна власть и специално на О. О. (дирекция на общественото обновление) да начертае нова, разумна, национална политика спрѣмо работническата класа у насъ, призовавайки на помощъ всички културни фактори въ страната, съ цель да излѣкува заболѣлата душа на трудолюбивия български работникъ отъ убийствената отрова на Марксизма. Ние скромнитъ работници около „Християнска защита“, доволно и въодушевено ще дадемъ нашата данъ.

Четете и разпространявайте
в-къ „Християнска защита“.

Кризата въ семейството

Г-нъ Д. п. Евтимовъ пише въ в. „Варненски Новини“ (11 VII т. г.) статия подъ горното заглавие. Понеже ми се струва, че г. п. Евтимовъ може да вкара въ заблуждение хора незапознати съ работата считамъ за свой дългъ да сподѣля съ читателитъ черковното гледище по въпроса.

Нашиятъ авторъ разсжждава тѣй... Днешното българско семейство боледува опасно, духъ на омраза и ненавистъ се носи отъ него, духъ на пълно и всестранно разложение. Убийствата и самоубийствата, за които четемъ изъ вестницитъ сж плодъ на лошия животъ въ семейството. Децата не могатъ вече да се възпитаватъ въ семейството, понеже сж свидетели и съучастници на скандални сцени.

Всички тия страхотии и ужаси, по думитъ на автора, могатъ да се продължатъ щомъ се въведе гражданския бракъ. Ето какви придобийски очаква г. п. Евтимовъ отъ гражданския бракъ:

1) Бракътъ да се разтрогва по желание на съпрузитъ (а не при наличността на законно-установени причини за разводъ).

2) Бракътъ да се разтрогва по желание и само на единъ отъ съпрузитъ.

3) Бракътъ да се разтрогва и въреки желанието на съпрузитъ (шмъ се констатира, че работитъ

на тоя бракъ не вървятъ добре).

Опасното заблуждение, което сѣе статията на нашия авторъ е следното:

1) Той вѣрва, че българското семейство е напълно разложено. Това нѣщо не е вѣрно. За добра честь статистиката на бракоразводитъ и моитъ лични наблюдения, като общественъ служителъ, твърдятъ, че нашето семейство е много здраво, то е наистина тихо пристанище и светая светихъ. Статии като тази на п. Евтимовъ могатъ да заблудятъ незапознати съ проблема хора, че несъгласията сж общи на всѣко семейство, а това влияе зле върху обществената нравственостъ.

2) Авторътъ вѣрва, че само разводътъ е лѣкарство срещу семейнитъ недоразумения. Той поне не ни сочи друго срдѣство. Тази заблуда е още по пагубна за обществената сѣвѣсть. Ако недоразуменията почнатъ да се явяватъ и при втория бракъ? Пакъ ли разводъ? И до колко пѣти нѣкой ще си опитва късмета? И по кой начинъ разводътъ „ще упзи семействата ни чисти, като синия лазуръ и бисеритъ...“?

Разводътъ най-много може да разкжса връзкитъ на единъ бракъ и да създаде нови. Но да упзи чисти семейства, — не може. Семейството се състои не само отъ съпрузи, а и отъ деца. Разводътъ

може понѣкога да е полезен на съпрузитѣ. Но винаги вредата за децата отъ развода на родителитѣ е по-голяма отъ ползата. Разводътъ е хирургически ножъ. Той раздѣля, а не съединява, руши а не твори. Дава ли си смѣтка г. п. Евтимовъ какъ **разводътъ ще угази семейството отъ разединение** и то въ изумрудна чистота?

3) Но най-опасна заблуда е представата, която статията на г. п. Евтимовъ може да създаде у неусведоменитѣ читатели за граждански бракъ. Нѣкога нашия селенинъ подъ „гражданска война“ разбираше война между селени и граждани. Подобна представа като че ли желае да създаде у насъ статията на нашия авторъ за „граждански бракъ“ — бърза процедура: безъ свидетели, безъ доказателства, безъ основания, безъ законъ. Законътъ е явление на единъ отъ съпрузитѣ: не искамъ повече да живѣя съ тоя човѣкъ и толкова. Ако наистина бракътъ трѣбва да се разтрогва — **въ интереса на общественото благо**, както желае попъ Евтимовъ, никой бракъ не бива да се разтрогва. Обществото има нужда отъ здрави семейства, а не отъ разводи. А здрави ще бждатъ тѣ, когато прищевкитѣ, капризитѣ, амбициитѣ у съпрузитѣ се сподавятъ за смѣтка на обществото. Здрави ще бждатъ когато обидитѣ, омразата, ненавистта се ликвидиратъ вътре въ семейството и на тѣхно мѣсто се култивиратъ търпение, любовъ, съгласие. Историята на психологията напълно хармонично с Евангелското учение и традициитѣ на доброто старо време ни учатъ, че това е напълно възможно.

Професоръ Архим. Евтимий

Архиерейство и монашество

Не можатъ да издържатъ на настояването на о. Енчо да съмъ се изкажелъ по този въпросъ, та се спогодихме съ него, да се изкажа само конспективно и само съ огледъ къмъ практическата страна на въпроса. На туй ми дава право и фактътъ, че никой отъ боравещитѣ съ наука подръжници на мнението, че имало противоречие между обетитѣ, които дава единъ монахъ при постригането си въ втора степен на монашеството (мантияшъ) и правата и задълженията на архиереитѣ, не е излѣзълъ до сега съ научни обоснования на това мнение. За това формулиранята на подробноститѣ въ това мнение ще направя съ свои думи.

1) Архиерейското **право и задължение да заповѣдва** било противоречило на обета за послушание.

За такава противоречивостъ никъде, освенъ въ България, не съмъ чулъ по много понятна причина: никой и никъде не е виждалъ нѣкаква противоречивостъ въ туй, че единъ, далъ обетъ за послушание, монахъ се произвежда въ чинъ игуменъ, за да заповѣдва на всички въ монастира. Най-нисшиятъ послушникъ въ монастиря упражнява послушание къмъ стареца си и пр., последнитѣ — къмъ игумена, игуменътъ — къмъ монастирския съборъ, а монастирския съборъ — къмъ висшата църковна властъ. Както монастирския съборъ има право да възложи на единъ монахъ, въз основа на послушанието, тѣжеститѣ на игуменското заповѣдничество, тѣй и висшата църковна властъ е имала и има право да възложи на единъ монахъ правата и задълженията на архиерейското заповѣдничество и той е длъженъ да ги поеме тѣкмо поради туй, че е далъ обетъ за послушание. И много вѣроятно е, че тѣкмо поради туй отцитѣ отъ помѣстния цариградски съборъ отъ 879 г. се силно оплъчватъ, съ второто правило, противъ отказа на единъ монахъ — архиерей отъ архиерейското му заповѣдничество, защото такъвъ отказъ противоречи на дадения отъ него нѣкога монашески обетъ за послушание. Въз основа на това

Ако ние се чувствуваме по-малко роби на дълга отъ колкото на страститѣ и прищевкитѣ си, нѣма наги ще можемъ да възстановимъ хармоничнитѣ отношения въ семейството, не само за „личното благо“, главно за благото на потомството и за интереса на обществото. Нашиятъ авторъ вѣрва, че **битийтѣ определя идеитѣ**, и следователно — нашиятъ животъ въ семейството, понѣкога гладенъ, понѣкога ситенъ, другъ пътъ капризенъ, тѣхъ пътъ престѣпенъ, трѣбва да съгласува законодателството, което да бѣже въ услуга на капризи, нервни, порочни престѣпни психики.

За добра честъ и това е заблуда: законодателството има за задача не да служи и поощрява порочни наклонности, а да ги бичува, изкоренява и премахва.

И ако се вѣрва, че има нѣкъде подобна уредба на брачнитѣ отношения, това е най-голямата заблуда.

Наистина въ Св. Русия въ първитѣ години, брачното право бѣше опростено до тѣ дивашки норми, каквито Евтимовъ бълнува. Но резултатитѣ (както за лицата тѣй и за обществото) бѣха ужасни. И днесъ свѣтското брачно право е поставено на правилнитѣ класически юридически норми, въз основа на които се уреждатъ отношенията между съпрузитѣ изъ цѣлия останалъ свѣтъ.

Професоръ протоиерей Цанковъ въ сп. „Дух. Култура“ отъ м. г. изнесе крайно интересни сведения за свѣтското брачно право. Въ единъ отъ изущитѣ броеве азъ ще запозная читателитѣ съ съдържанието на тази студия*).

Свещ. Е. п. Йордановъ

послушание му е заповѣдано вече, той да бжде органъ на Божествената църковна властъ на земята, на заповѣдничеството на Бога по отношению къмъ човѣшката воля.

Тѣкмо поради обета на послушанието а не въ противоречие съ него, е и задължителността за монаха архиерей, да излѣзе и действувва извънъ оградата на монастира, както, по заповѣдъ на игумена или монастирския съборъ, е длъженъ да излѣзе всѣки обикновенъ монахъ, назначенъ, въ името на послушанието, за управител на извънмонастирски метохъ, чифликъ и пр.

2) На обета на **цѣломъдрieto** тѣкъ била противоречила невъзможността за архиерея, по трѣне и драки да убива похотѣта на плътта си.

„Търкалянето“ по трѣне и драки съвсемъ не е задължително за всѣки, който носи върху себе си тѣжеститѣ на обета за цѣломъдрieto: нито за обикновения мирянинъ — ергенъ или вдовецъ — нито за монаха. То е проява на особени, наложени отъ обстоятелствата, аскетически подвизи; и ако съ такива обстоятелства се сблъскатъ, било архиерейтѣ, било монастирския монахъ, било обикновениятѣ нежененъ мирянинъ, всѣки отъ тѣхъ може и е длъженъ да търси помощта на трѣнетѣ и дракитѣ.

Ако бихме продължили да разсуждаваме въ духа на подръжницитѣ на критикуемото отъ насъ мнение, би трѣбвало да запретимъ чрезъ в. „Пастирско Дѣло“ на архиерейтѣ — монаси да сядатъ на столове, защото Св. Симеонъ Стлпникъ дълго време само стоялъ върху своя стлпъ, да имъ за рѣзъмъ да стоятъ на двата си крака, въз основа на това, че другъ отшелникъ извършвалъ похвалень еске-

* Настоящата статия виде бѣлъ въ тѣхъ 1) защото проблемътъ е навремененъ и много интересенъ и 2) защото авторътъ на критикуваната статия г. д. п. Евтимовъ е народенъ учителъ съ богословски образование и произлиза отъ почтенъ, браддонско семейство отъ старото добротворе, та възгледитѣ му колкото и да сѣ, биха могли да намѣрятъ срѣща за възприемане.

тически подвигъ съ стоене само на единъ кракъ, да имъ запретимъ да обѣдватъ всѣки денъ, въз основа на туй, че много аскети — монаси не ядатъ по цѣли денонощия и пр. Особенитѣ аскетически подвизи на мнозина, почитани отъ Св. Църква, аскети не сѣ задължителни за далитѣ монашески обети, както въ областта на цѣломъдрieto, тѣй и въ областта на другитѣ обикновенни монашески обети.

3. Обетътъ на **нестяжателността** билъ противоречелъ на неаскетическата обстановка на архиерейския домъ и пр., която архиерейтѣ билъ длъженъ да поддържа, ако иска да има респектъ у подчиненитѣ си.

Преди всичко: дали непременно всѣкога и при всички случаи такава обстановка е необходима. И освенъ това: дали въ времето на игуменството на Неофита Рилски напримѣръ е имало поне единъ човѣкъ да се съблазнява отъ неаскетичността на приемнитѣ му салони, щомъ всѣки българинъ съ гордостъ е чувствувалъ, че влиза въ салони, построени и принадлежащи на неговитѣ дѣди, на неговия народъ, и следователно на самия него, а не на игумена или архиерея, който го посрѣща въ тѣхъ. А при случаитѣ, когато нѣкой архиерей има палати, въ които, за да влѣзе обикновенъ човѣкъ, трѣбва да виси предъ тѣхъ цѣли недѣли, и въ случаитѣ, когато нѣкой архиерей по болярски упо-

трѣбвява воденицитѣ си, вилитѣ си, милионерскитѣ си автомобили и пр. като свои собствениости и ги нарича свои собствениости — ясно е, че това противоречи на обета за нестяжателността.

Обаче заключението отъ тази противоречивостъ е не туй, че такъвъ архиерей трѣбва да обяви себе си за свободенъ отъ монашескитѣ обети, а туй, че трѣбва да се освободи отъ палатитѣ, частнитѣ автомобили, вилитѣ, воденицитѣ и пр. Още повече, че това направиха и много свѣтски хора, не давали никакви особени обети.

При тѣзи съотношения на монашескитѣ обети съ архиерейскитѣ права и задължения, твърде естествена е и заслужава пълна подрѣжка и за въ бждаще традицията на Църквата да въвежда въ архиерейско достоинство само лица, дали споменатитѣ три обета на монастирското монашество. Наистина, въ нѣкои православни страни, като нашата, е започналъ да се заражда тенденцията да се създаватъ въ това отношение нѣкакви нови съсловия: „даваще обети извънмонастирско монашество“, и „недавали никакви обети целибатни (неженени) духовници, кандидати за владици“.

Но тѣзи тенденции не сѣ реценпирани до сега отъ Църквата и въпросъ е, дали бждащиятѣ далеченъ вселенски съборъ трѣбва да ги санкционира.

СВЕТИЙ СИНОДЪ

на
Българската Църква
№ 5083
17 VII 1934 год.
гр. София

ОКРЖНО

До Негово Високопреосвещенство
св. Варненския и Преславски Митрополитъ
Господинъ Г-нъ Симеонъ,
въ гр. Варна

Ваше Високопреосвещенство,

Понеже въ бюджета за приходитѣ на държавата за 1934/35 финансова година по § 34 (Д. В., брой 76/5 юлий 1934 година) е предвиденъ да постѣжи въ държавното съкровище, съгласно повеленията на чл. 3 отъ Закона за нѣкои такси и берии (Д. В., брой 32 отъ 1 V. 1930 година) приходъ 50 на сто отъ такситѣ за вули, кръстителни свидетелства, позволителни и вѣнчални свидетелства и др. то за да се освободятъ енорийскитѣ свещеници отъ продажбата на тия ценни книжа нареждаме занаяредъ сжщитѣ вмѣсто отъ свещеницитѣ да се купуватъ отъ църквитѣ, респ. църковнитѣ настоятелства, които заедно съ събирането на църковнитѣ такси, ще събиратъ и такситѣ за ценни книжа. По този начинъ църковнитѣ настоятелства ще иматъ възможностъ да контролиратъ извършването на кръщаванията, вѣнчаванията и др. трѣби, като учреждения ще събиратъ по-леко такситѣ и свещеницитѣ ще бждатъ запазени отъ досагашиитѣ несправедливи нареkania и най-после за населението ще бжде по удобно да получи документа въ църковната канцелария отколкото въ дома на свещеника.

Тѣй като въ бюджетитѣ на църковнитѣ настоятелства за текущата финансова година нѣма предвиденъ кредитъ „отъ ценни книжа“ и „за ценни книжа“, то ценнитѣ книжа ще се купуватъ отъ наличнитѣ църковни срѣдства, а за идната 1935 финансова година ще се предвиди и съответния кредитъ.

Като Ви съобщаваме горното, приканваме Ви да наредите до подведомственитѣ Ви църковни настоятелства да спазватъ за напредъ горнитѣ нареждания.

Препоръчваме се на св. Ви молитви и оставаме

на Ваше Високопреосвещенство

во Христѣ братъ

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

(п) † Видинский Неофитъ

Едно мило тържество

Недѣля 15 VII 1934 г. Българо-полското дружество отъ градъ Варна устрои въ честъ на гоститѣ-лѣтовници поляци едно мило и паметно, чисто славянско тържество.

Знае се, въ гр. Варна по настоящемъ лѣтуватъ много поляци отъ всички краища на Полша, между които само народни учителки и учители повече отъ 70.

Между насъ и поляцитѣ никога не е имало недоразумения или стълкновения политически или воени, благодарение на обстоятелството, че тѣ сѣ далече отъ България и нашитѣ интереси, държавни и национални никога не сѣ се кръстосвали. Това обстоятел-

во види се е способствувало твърде много между насъ и тѣхъ да се затвърдятъ чувства на истинско приятелство чувства на братя по кръвъ, по страдания и по история. Бурно е нашето минало, бурно е и тѣхното. Епични сѣ борбитѣ за нашето освобождение отъ двойното политическо и духовно-робство. Епични сѣ борбитѣ и на полския народъ.

Близко до гр. Варна се намира гроба на единъ тѣхенъ царь-полководецъ християнски рицаръ, Владиславъ Варненчекъ, който на вѣки ще свидетелствува предъ историята и грядущитѣ поколения за самоотвержената борба на единъ рицарски народъ. Въ недѣля сутринята български и поляци се отправиха за гроба на този герой, коленичаха предъ гроба

(Слѣдва на 5-а стр.)

щениците вече сж внасяли вноски за посмъртна каса.

2) Застраховката да бжде 50,000 лева.

3) Вноските да бждат минимални, тъй като Св. Синод ще внесе необходимия първоначален капитал.

4) Капитала на свещеническото застрахователно дружество да влѐзе въ касата на Синадалното-общо църковно.

Prof. Dr. I. Klug

Всемогащият Богъ

Има хора, които се мислят за богове. Тѣ вѣрватъ по земята, като че ли никаква сила не е *надъ* тѣхъ. Тѣ действуватъ, като че ли никаква фундаментална разлика нѣма между добро и зло, правда и неправда, по-волено и забранено. Тукъ разбира се азъ не говоря за ония нещастни жертви на една страсть, които все пакъ признаватъ съществуването на грѣхъ и разкаяние. Азъ говоря тукъ за оная човѣшка самокрасота и самообожаване, при които човѣкъ си въобразява, че е едно абсолютно независимо същество, което никому не трѣбва да благодари, слуша и прощава, освенъ на онова, което *неговато* чисто субективно съображение диктува респектъ и страхопочитание. Това чисто субективно съображение при своята самокрасота и собствени мащаби казва: „Още отъ това, което искамъ! Добро е всичко, което ми харесва!“ При прокарването на тия самообожаватъщи се човѣци е необходимо голѣмо внимание, ако не иска човѣкъ да дойде въ конфликтъ съ полиция, държава или известни бацили. На тия самообожаватъщи се човѣци — богове свѣтътъ предлага да погледнатъ по-сериозно и видятъ, че не сж нищо друго освенъ... едни карнавални богове, карнавални царе и царици!

Достатъчно е Богъ, Господарѣтъ на живота и смъртта да пукне само една артерия въ човѣшкия мозъкъ — и всѣкаква човѣшка красота е свършена. Достатъчно е Той да предизвика една неправилностъ въ функциитъ на вътрешнитъ органи — и всѣкаква самокрасота е изгубена. Не! едно такова тѣлесно зависимо същество, каквото е човѣкътъ, нѣма никакво основание да се съпоставя на живия Богъ. да иска да бжде живо божество, което самичко си пѣе божествени химни. На насъ хората подобава много повече да бждемъ смирени и скромни и съ благоверие погледнемъ нагоре къмъ абсолютната сила, която живѣе и управлява *надъ* насъ и за която трѣбва да кажемъ думитъ, които *само единъ* Богъ можа да каже: „Азъ съмъ Господъ Богъ твой, да нѣмашъ други богове, освенъ менъ! Дори и ти самиятъ не се боготвори!“ Тѣй гласи вѣчната дума на вѣчния Богъ! А Богъ изкупилъ всички Свои думи. И не е далечъ часътъ за всѣки единъ отъ насъ, въ който Богъ ще ни покаже,

Ние твърде се зарадвахме, че има такъвъ проектъ и помолихме Негово Високопреосвещенство да употреби голѣмото си влияние и да реализира това истински християнско дѣло, безъ да се влияе отъ интриги и клюки на заинтересовани финансово служители на необислени и несигурни каси, граденъ на гърба на незащитения енорийски свещеникъ.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

че само *Той* е Богъ — *ниче* нито друго освенъ прѣстъ и пепелъ, нито сж били временно жилища на една безсмъртна душа, което се разпада щомъ тая душа се пресели наново въ жилищата на небесия Баща. Тогава не бжди гордо тичовѣшкото дете, което при смъртътъ си е това, което е прахътъ при бурята!

Всемогащиятъ Богъ дава изисмѣрима сила на мислитъ на оня, който *не* е гордъ и самовѣзхиенъ. Какво може да направи наистина една човѣшка самокрасота, която създава, че не вѣрви съ ржката на Всемогащия? Самонадейностъ или самовѣзхиение — едно отъ дветѣ ние можемъ да си изберемъ. Самонадейността расте отъ смириенето нагоре, което се крепи на Бога самовѣзхиеността пъкъ отъ глупавата гордостъ, която игнорира всемогащия Богъ и вѣрви на страна отъ Него. Богъ се оставя да го игнориратъ. Той се оставя да го изгикатъ на страна. Той би могълъ обаче да застави насъ всичкитъ къмъ послушание и почитъ, но не иска Богъ иска да бжде почитанъ отъ свободни божии деца, но не отъ роби и принудени. Една отъ най хубавата почитъ, която можемъ да Му отдадемъ е следната:

„Господи, всемогащи Боже, бжди мой Баща, както и азъ искамъ да бжда Твое дете! Азъ се прекланямъ предъ Твоята всемогащностъ — наведи се и Ти ниско къмъ менъ въ моитъ добри и тежки дни! Вземи ржчетъ ми и ме води къмъ моя вѣчно блаженъ край!“ Богъ взема обаче ржчетъ само на оня, който ги подава като детски ржце... Богъ води само оня, който му се довърва безусловно.

И наиятъ добъръ Богъ е господаръ на всѣко водене на единъ човѣшки животъ. Оня, който се довърва на Неговата всемждростъ казва: „Татко мой, всичко онова, което си наредилъ за менъ отъ вѣчността: *преди всичко* добро!“ Оня, който се довърва на Негозото всемогащество казва: „Татко мой, всичко ко го ме свѣрххлътва нека бжде *въ края* за мое добро!“

Обаче не замѣня ли почѣтка човѣкъ тая преданностъ и активностъ въ живота си тукъ на земята — арена на една драматична борба за съществуване, съ е на известна удобностъ и опасно равнодушие? Не трѣбва ли всѣки единъ потиснатъ да употреби при дадени обстоятелства своитъ петъ сетива, воин-

тъ ржце, дори почѣкога и своитъ факти? Не е ли опасно да предпоставимъ своитъ карти на всемогащия Богъ, вмѣсто на собствената си смелостъ, сила и героична самонадейностъ?

Не, Божията ржка никога не е *тѣй* чувствителна, тѣй помагаша къмъ единъ човѣкъ, който може да каже: „Сега нѣма защо повече да работя, *Богъ* действуваша заради менъ!“ Богъ действа съ *тебѣ*, приятелю мой, само тогава, когато ти действуваш и то съ довърбие къмъ Неговото всемогащество! Той никга не действуваша *заради* тебѣ, въ мисль, че ти си скръстилъ ржце и казвашъ: „Сега ми е добре! Сега мога да гледамъ и почивамъ!“ Напротивъ, ако действуваш съ тебѣ и всемогащиятъ Богъ, само тогава ти ще имашъ удобство и помощъ! Той е единъ Богъ на вѣчно действие и не изисква отъ тебѣ една треперяща и фибрираща бързина и неуморностъ, каквито иматъ мнозина при действие, и да имашъ едно неуморно творчество — ти го знаешъ него отъ статията: „Изпълни дългътъ на всѣки единъ денъ и часъ!“ Богъ е Богъ на живота и иска да събуди въ тебѣ всички спящи сили и зародиши, като ги подтикне къмъ прицѣтвяване, за да дадатъ отлични плодове. Вѣчно будниятъ не иска дори за моментъ ти да спишъ въ едно бездейно мечтание. Вѣчно планиращиятъ иска шото ти отъ твоя страна съ даденитъ ти таланти да помагашъ въ голѣмитъ свѣтовни планове които Той съ тебѣ именно иска да изпълни независимо отъ милиардитъ други човѣци. Вѣчно търсящиятъ, макаръ да не е нудяющъ иска шото ти да Го потърсишъ за помощникъ дори и въ онова, което далечъ отъ Бога живѣе и опиянява, живѣе и страда, живѣе и умира.

Вижъ колко много задачи има за тебѣ Всемогащиятъ. Понѣкога Той иска дори да ржководи и управлява твоего човѣшко безсилие въ малкитъ и голѣми свѣтовни събития — Неговото всемогащество! Направи твоего! Направи го отъ твоя страна съ всичката си човѣшка сила! Направи твоего въ честъ на Бога!

Ти си наистина едно нищожно колелце въ свѣтовния механизъмъ. Но Божие всемогащество чака, тѣй да се каже, момента, въ който ще може да се скачи съ твоего зарѣтване каго даде и на тебѣ „безкрайно време“.

Тогава завърти се ти божие колелце... трѣгни по своя пжъ! Богъ, Койго е всемогащъ ще може да те направи едно подбудително колело на събитията, където ти самиятъ ще можешъ да разпознаешъ дали *Той* те върти и спира и дали ще имашъ смелостта да го погледнешъ въ лицето. И ако би посмелъ това, тогава ти ще тържествувашъ!

Отъ нѣмски: Ек. Д-ръ Панайотова

Платихте ли си абонамента за „Християнска защита“

елементъ е грѣшки. Ние се затрудняваме да разбиреме последователността на Патриаршията въ това отношение. Ако ние бихме отсжили на нейнитъ филетически стремежи, тя не би отправила къмъ насъ проклятие, а благословия. Обаче *нѣтъ во устѣхъ ихъ истини и язики своими льщаху* (Пс. 5, 10) Подъ влиянието на чужди за религията интереси, подъ влиянието на крѣсцитѣ на улични тѣлпи, умѣтъ на патриарха Антима VI *поболь неправдою, зачатъ болъзнъ и рди беззаконие*. (Пс. 7, 15).

Правото да се изкаже безпристрастно за поведението на вселенска патриархъ принадлежи на Вселенската Църква.

Она страна ние високо протривъ прогласяването Ние протестираме срещу неправда, извършенъ многочисленъ на-

ТАЛАСЪМЪ

(РАЗКАЗЪ)

— Дѣдо, имали ли таласъми?

— Дѣдо разкажи ни за таласъма!

Какъвъ е таласъма, дѣдо, рога има, ли, има ли опашка?

— Има ги разни, мои пиленца, но рѣдко ги вижда човѣкъ. И по-добре да не ги вижда.

— А ти, дѣдо, виждалъ ли си?

— Слушайте да ви разкажа, какъ го видѣхъ, и не само азъ, а половинъ село. Вие знаете, че азъ съмъ живѣлъ въ село Махмудий. Една вечеръ — есенно време бѣше помня като сега — бѣхме съ стария даскалъ въ крѣчмата на приказка. Крѣчмата бѣше пълна, понеже селската тежка работа бѣше попривършена. Коджа се бѣше попривила ноцъта. По едно време наскачаха тия, които бѣха около вратата; чу се конски тропотъ отвънъ и високъ, остъръ, уплашенъ гласъ разпрѣя нѣщо. Приблжихме всички и обиколчихме пждаря. Едва стои на крака човѣкътъ отъ страхъ. Той прѣвъ усѣтилъ таласъма, преди да го видимъ всички наяве. Подадохъ му чаша ракия, сложиха го да се съвземе, но челюстятъ му дълго време си остана схваната и цѣлото му тѣло трепереше отъ краката до главата.

Работата станала тѣй. Позакснѣлъ по обиколка, той решилъ да се прибере въ село. Времето не бѣше много тъмно: месецътъ отвреме навреме се подаваше изъ облакъ и освѣтяваше отсрѣца баира, и сѣчената гора, която приличаше на войска: едни прави на постъ, а други наскѣдали и легнали; освѣтявалъ и долѣтъ отъ лѣво, даже и дене тъменъ и страховитъ, освѣтяваше и нивитъ презъ които минавалъ пждара; освѣтяваше съ засмѣното си лице цѣлата земя, до де ти очи видятъ и пакъ се скриваше, за да стане още по тъмно по земята.

Като набл жилъ гробищата на край село пждарѣтъ чулъ че глутница кучета лаятъ страховито, виятъ като гониръ вълкъ, заскитяватъ подплашено и пакъ всички забучатъ. Пжтътъ минава покрай сами гробищата. Глутницата се додела вътре. На двайсетъ разкрача отъ гробищата конѣтъ му наострилъ уши, опрѣлъ предни крака въ земята и не мръдналъ. И веднага се мѣтналъ два метра въ страни отъ пжтъ, тѣй че конникътъ едвамъ се задържалъ въ седлото, а подиръ това се понесълъ лудо изъ трѣнака на къмъ село... Кучетата престанали да лаятъ. Още тогава страхътъ обзелъ пждаря. Ако това нѣщо бѣше обикновена тваръ защо тѣй страшно вияха кучетата! Ако пъкъ нищо не е имало, защо конѣтъ толкова се уплаши, и защо бѣга като че триста змея го гонятъ! Кучето подуша, конѣтъ усѣща... Кой излиза по ноцната доба да обикаля преснитъ гробове!...

До като конѣтъ тичалъ и докато такива мисли минавали презъ ума на пждаря, то се докоснало и до него... Усѣтилъ го че се катери по гърба му и си забива ноктетъ, усѣ-

родъ, държащъ здраво отеческитъ предания и православната вѣра. Като чеда на едната, света, саборна и апостолска църква, ние стоимъ непоколебимо въ нея и настойчиво отхвърляме, въ името на Господа нашего Иисуса Христа всѣкакви разколъ и всѣко раздѣление. Нашитъ думи, нашитъ дѣла, наше поведение явно свидетелствуватъ, за нашата вѣрностъ къмъ православната Църква.

18 октомврий, 1872 г.

(Следватъ подписи.)

Четете редовно

В. „Християнска защита“,

Печатница „Новини“ — Варна

едни и сжи нрави и обичаи могатъ да допустнатъ уреждане то на особенъ църковенъ окръгъ, въз основа на апостолскитъ и съборни правила.

Колкото се отнася до насъ, ние винаги сме признавали, че въ Христа Иисуса и прѣдъ сжда на вѣчнитъ и непреложни евангелски истини нѣма и не може да има различия на племена и народи. Всички вѣрващи сж съединени помежду си въ вѣра, надежда и любовъ, и нѣма иудей ни елинь, нѣма робъ или свободенъ, нѣма мъжки полъ и женски (Гал. III, 28): едно тѣло, единъ духъ... единъ Господъ, една вѣра, едно кръщение... (Еф. IV, 3, 4). А заслужаватъ осжждане, по думитъ на ап. Павла, тия, които произвеждатъ раздѣление. Ние сме искали винаги само учредяване на отдѣленъ църковенъ окръгъ, съдържащъ опредѣлено число епархий,

като имащи особени нужди, поади особеноститъ на езика и нраитъ. Тия епархии, въ отоманската империя, населени съ българи, нѣбога насилствено сж били лишениотъ автокефалностъ; въ памяття на на рода още е живъ спомена за тзи автокефалностъ и затова той иска възстановяването й.

Патриаршията, по принципъдопустна съществуването на Екархията и препирня ставаше самиза тѣснитъ грѣци, въ които дѣсе заключитъ тази Екзархия. Ако въ ѣрковно-административната сисма етнофилетическитъ стремежи заужаватъ осжждане и предствавяотъ себе си такова нововведѣкоето влече разколъ, то не е вѣрно че Патриаршията сама с си осжжда въ разколъ? Самъ тимъ VI изключва грѣцкия елементъ въ Варна и Пловдивъ, и др. грѣве, само по тази причина, че т

Какъ да работимъ

за да възтържествува доброто въ нивота?
(По случай VII конгресъ на Енорийскитъ Прав.-Добро-творни Братства въ България)

На 5, 6 и 7 септември т. г. въ св. Рилска обителъ, Енорийскитъ братства ще се събератъ да чуятъ отчета на Съюзната управа, да чуятъ общитъ постижения въ областта на добротворството у насъ.

Камбанитъ на св. Рилска обителъ за втори път ще приветствуватъ тия скромни работници, които не желятъ ни трудъ, ни материални жертви за преуспѣването на доброто, на християнската култура и милосърдие срѣдъ българското общество.

Енорийскитъ братства и тѣхниятъ съюзъ сж единственитъ организации у насъ, които абсолютно нищо не искатъ отъ държавата. За това сж симпатични и насърчавани отъ всички добри българи и християни.

Членоветъ на тия братства иматъ само задължения — морални и материални, безъ каквито и да е права.

Всички съ трепетъ въ душата си очакваме деня, въ който пакъ — следъ 7 год. ще се видимъ подъ сводоветъ на Св. обителъ — и молигвено предъ мощитъ на Св. Ионанъ Рилски се покланяемъ съ духа на този народенъ великанъ и Божий угодникъ.

За втори пътъ — предъ него ще си дадемъ дума, че ще продължимъ започнатото дѣло съ още по-голямъ усърдие, ентузиазъмъ и въодушевление.

Ние знаемъ, че въ свѣта има много лошешини. Знаемъ, че агентитъ на злото сж легионъ. Знаемъ още, че безъ да се сѣе, прекопава и пои, билега на злото и грѣха непрестанно се явява въ всѣка сърдечна нива.

Съ доброто, чистото, свято-то и възвишеното не е така.

Тс трѣбва да се сѣе и грижливо пази, обработва, за да може щогоде да вирѣе и дава плодъ. Това се стремятъ братствата да вършатъ у насъ.

Ние християнитъ чувствуваме и виждаме колко голѣма нужда има отъ работници и сеячи на доброто въ свѣта, особено у насъ. Тази нужда я почувства и новата властъ и побърза да основе Дирекция на Обществено Обновление. Работниците въ полето на духовната култура у насъ сж сравнително малко. Тѣ иматъ нужда отъ искрено съчувствие, братска подкрепа и насърчение. За възтържествуването на доброто въ свѣта, като ученици и последователи Христови, всички сме длъжни да работимъ и да съдействуваме съ другитъ работници. За всѣки, който иска да работи има мѣсто подъ Божието слънце — има поле за дейность. Но за това съвсемъ не е нужно да рушимъ, или хулимъ работата на други, нито да я умаловажаваме, като критикуваме безогледно и безпощадно.

Ние не бѣгаме отъ критика. Желяемъ я, очакваме я дори; достатъчно тя да бѣде обективна и сърдечна. Несправедливата критика и порицание — нѣматъ мѣсто въ нашитъ редове.

Свещ. Е. п. Йордановъ

Изъ старитъ архиви

Окръжно послание до всички представители на епископалнитъ църкви, — отъ Високопреосвещената Антима, български екзархъ, и отъ българския Синодъ.

Ваше Блаженство,

Кой ще ни отлжи отъ любовта Божия: скръбъ ли, притеснение ли, или гонение, гладъ ли или голотия, опасностъ ли или мечъ? . . . Ни смъртъ, нито животъ, ни Ангели, ни Власти, нито Сили, ни настояще, ни бѣдаще. . . Нито друга нѣкоя тваръ ще може да ни отлжи отъ любовта Божия въ Христа Исуса, нашия Господъ (Рим. VIII, 35-39).

Посрѣдъ тежкитъ времена, между

Нека изтъкваме и признаваме проявата даже и на най-малкото добро; нека го похвалимъ, нека кажемъ добра дума за него предъ самия деецъ и предъ цѣлия конгресъ. Това ще насърчи работника и ще го поощри за по-интензивна дейность.

Пресъждно е да премълчаваме доброто, а пакъ охотно да изтъкваме недостатѣцитъ и погрѣшкитъ било на дейцитъ, било на работата имъ срѣдъ обществото. Никой смъртенъ не е съвършенъ, и ние, които работимъ въ братствата не сме нито съвършени, нито безгрѣшни.

Всѣки може да грѣши и въ всѣко дѣло могатъ да се намѣрятъ грѣшци. Не грѣши само този, който не работи.

Бележката, която трѣбва да се направи — за преуспѣването на самото дѣло трѣбва да бѣде направена твърде внимателно и тактично, съ братски духъ, и то, ако е възможно на саме, а въ никой начинъ предъ трети лица или задъ гърба. Благотворителността е нѣжностъ. За да вирѣе има нужда отъ нѣжни сърца и още по-нѣжни рѣце.

Нека по-вече върваме въ доброто и въ доброто намѣрение на другитъ. Да похвалимъ доброто въ всѣки и отъ кждето и да иде то и ще станемъ по-добри по сърдце и по-добри и плодотитъ работници.

Нека помнимъ златното правило на Господа Исуса: **„Въ всѣко нѣщо както искате човѣцитъ да правятъ на насъ, така правете и вие на тѣхъ.“**

Християни, запишете се всички въ Енорийскитъ Братства. Подкрепете това навременно църковно дѣло.

Чрезъ тѣхъ ще организираме благотворителността въ България; ще избършемъ сълзитъ на сирацитъ, вдовицитъ и парализирани въ живота, и ще премахнемъ срамнитъ гледки изъ градища и села слепи, хроми, неджгави да се влачатъ изъ пѣтищата — да протягатъ сухи хилави рѣце за парче хлѣбъ — съ увиснала плака на шия просекъ — № 1 и пр.

Прот. П. Икономовъ

Декларация (изявление)

„Пастирско Дѣло“ (бр.-ве 24 и 25.) въ статията „Работата на 19-я свещенически съборъ“ между другото пише, че свещеникъ Енчо п. Йордановъ (т. е. моя скромность) „поискалъ да се дадатъ увѣрения, че нѣкои дефекти въ устава на посмъртната каса ще бѣдатъ премахнати“. Съюзниятъ секретаръ отговорилъ, че

— нѣкое човѣшко дѣло не е съвършено и че

— дѣлото на посмъртната каса — подлежи на поправки и подобрения . . .

които вървимъ както ние тѣй и нашия народъ, на когото ние сме духовни представители. Тѣзи апостолски думи, всеблажени владыко, винаги сж били за насъ не само балсамъ на утѣха, но и сигурно правило на нашитъ постѣпки толкова по отношение вселенската патриаршия, отъ която споменатия народъ по законенъ пътъ поиска законно преобразование на своето църковно управление, колкото и по отношение къмъ цѣлата православна църква, отъ която нищо не може да ни разлжи и къмъ която сме се придръжали издревно време въ всички свои дѣла.

Цѣли 10 вѣка безукоренъ животъ въ православната вѣра, цѣли 10 вѣка искренна преданостъ къмъ православната църква, посрѣдъ числени и неописуеми беди и дания, по най-очевиденъ свидетелствуватъ предъ тия християнски свѣтъ от

Подиръ това свещеникъ Енчо заявява, че варненското братство ще изпълни решението на събора . . . и т.

Длъженъ се считамъ да заявя, че работата не стои тъкмо тѣй. Ако П. Д. желаше да служи на голитъ факти, не биваше да човърка въпроси, които болезнено засѣгъ 2300 души свещеници въ царствъ България. По-тактично би било просто да се премълчатъ нѣкои подробности около тоя въпросъ. Работата стои тѣй:

Азъ заявихъ, че съмъ натоваренъ да прегледамъ 1) за дето насила (въ и . . . то на съюзната дисциплина) и не допускаватъ да се записваме въ едно новоосновано застрахователно дружество, което, споредъ насъ, е нестабилно и неизгодно и 2) че трѣбва да влагаме суми въ едно предприятие, което, необходимо добре, ни налага тежести непоносимы, срещу които ни дава проблематични облаги. Това бѣха, ако не думитъ ми, то, непременно, мислитъ ми. И заключихъ, че ние варненци не ще гласуваме бюджетъ, въ който фигуриратъ цифри за подобна ката.

Протоиерей Д. Андреевъ — централенъ секретаръ — стана и заяви, че **всички, каквото може да се направи за да се намалатъ премиятъ по застраховкитъ въ това дружество, както и да се премахнатъ другитъ дефекти (чл. 12 и др.) ще се направи следъ като изтекатъ 12 месеца отъ деня на основането на застрахователното дружество при свещеническия съюзъ.**

Азъ искамъ да се запомни, че 19-тия свещенически конгресъ, по своята продуктивность, бѣ изключителенъ: той работи съ маларична трескавость. Въпроситъ, сложени и д не в е н ъ редъ, се разглеждаха много бързо, разискванията вървѣха „въ карьеръ“. Като че ли, щомъ завършимъ работата въ конгреса, всички трѣбваше да се затиримъ тѣмъ Божурище и да земемъ малко летене . . . По мое мнение, това бързане бѣше просто недоразумение. Кжде отивашъ, човѣче Божи, защо бързашъ?

— Не, каже, скоро, че трѣгваме за Божурище! . . .

Подъ знака на това темпераментно летене, азъ станахъ и заявихъ, че **напълно се съгласявамъ да бѣда членъ на застрахователната каса, основана отъ централния секретариатъ на съюза ни, ако месечнитъ премии се намалатъ поне съ 15 на сто и ако се наравятъ и др. гитъ поправки въ устава на застрахователното дружество.**

Този дулъ на траскава бързина сѣкашъ бѣше обхваналъ цѣлия съборъ. Ипеди да стигна до точка, съборътъ бързаше да ми ржкоплѣска.

Остана впечатление, че се ржкоплѣска на моето гледище, и че увѣренията а централния секретаръ, че ще се направи всичко възможно да се **задоволятъ варненци**, съвсемъ съвадатъ съ моето гледище, вече възрието чрезъ ржкоплѣска.

чувства ебилъ проникнатъ винаги православния български народъ, предпочайки по-скоро да бѣде нравственъ разпъванъ въ Христа, отколкото да се отклони на йота отъ правлата на православната църква а материални интереси. Историата на религиозния животъ на тоя родъ не е нищо друго освенъ постоянно и непрекъснато свидетелство на неговата твърдостъ въ това **въ немъ же наученъ бистъ, теже въвѣрена ему**, съгласно артопскалата заповѣдъ.

Обаче равомислието на тоя народъ по църковнитъ работи вселенската патриаршия напоследно време се отиде да оспорва въ лицето на тѣхъ пастиръ, който той (на почита, чийто гласъ той по чийто стѣпки върви, на на Ваше Блаженство е последната постѣпка на ата патриаршия по отношение тия пастиръ и тѣхнитъ

нията на мнозинството.

Чакъ тогава, азъ съобщихъ на председателя, че завършвамъ словото си и си сядамъ, понеже се призна, че — **касата, въ сегашния си видъ, е скѣпа и че ще чакаме да се направи щото тя да стане ефтина . . .**

Подиръ тази декларация, която азъ сторихъ, пакъ имаше ржкоплѣскания което показва, че съборътъ и азъ сме били на едно мнение.

Каква е разликата между туй, което „П. Д.“ пише, и онова което азъ твърдя, че съмъ казалъ?

Разликата е само въ тенденцитъ, които се мжчимъ да вложимъ въ работата. Тенденцията на „П. Д.“ е, че азъ безрезервно съмъ се съгласилъ да участвувамъ (заедно съ другаритъ си — свещеници отъ Варненско) въ посмъртната каса на съюза. (Централниятъ секретаръ отговорилъ, че никсе човѣшко дѣло не е безъ дефекти, но тия дефекти ще се поправятъ по опредѣления въ устава редъ. Т. е. устава азъ съмъ вече приелъ отъ името на варненци, и по реда на тоя уставъ ще правимъ корекции. А азъ тъкмо устава не съмъ приемалъ).

Моята тенденция пакъ е, че 1) застрахователното дѣло е не дѣло съюзно, организационно, колективно, а частно. И азъ мога а) да се застраховамъ и б) да се не застраховамъ въ зависимостъ отъ личнитъ си вкусове, наклонности и условия, въ които живѣя и че 2) азъ мога да се застраховамъ не тамъ дето управителното тѣло съ своето мнозинство (50% + 1) ми предпише, а тамъ дето на мене лично е по удобно и по-изгодно. И азъ (за угода на съюзната дисциплина) съ удоволствие бихъ се записалъ въ застрахователната каса на свещеническия съюзъ, щомъ тя стане изгодна повече отъ другитъ застрахователни дружества.

Тѣкмо тогава централния секретаръ обади на събора, че касата е **сѣкашъ по две причини:**

1) Защото нѣма основенъ капиталъ, както други каси и

2) Защото приема да застрахова свещеници по стари отъ 55 години, дето има по-голямъ рискъ за загуба отъ страна на застрахователното дружество.

Сѣга работата се изясни много.

Следъ като свърши конгреса, ние варненскитъ пратеници отидохме да приемемъ благословия отъ Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ Председателя на Св. Синодъ Св. Видинския Митрополитъ г-на г-на Неофита.

По въпроса, който ни интересува сѣга, той бѣше така любезенъ да ни събщи, че ще назначи комисия, която да проучи работата за една общоцърковна посмъртна каса, въ която да участвуватъ, освенъ свещеницитъ още и църковнослужителитъ и учителитъ въ духовнитъ училища. Тази комисия щѣла да реши

1) Премиятъ да се внасятъ 20 години, като се зачетагъ и тия години, презъ течение на които све-

последователи цѣлъ български народъ. Вселенскиятъ патриахъ свикалъ съборъ, нареченъ помѣстенъ и великъ и измислилъ нова нечувана до сега ересъ — филетизъмъ. Раздирайки подиръ това нашития хитонъ на Исуса Христа, той безъ изследване, осѣдилъ българскитъ архиереи, че ужъ иматъ етнофилетически стремежи, и дрзналъ да ги нарече, както и сѣмишленицитъ имъ, т. е. цѣлия български народъ, разколници. По тѣзи начинъ Цариградската църква, нѣкога при патриарха Фотия, първа запознала този народъ съ евангелското учение на Исуса, следъ 10 столѣтия разкжсва духовнитъ си връзки съ него и го обявява за схизматиченъ за туй че той върва, съгласно постоянната практика на вселенската църква, че **духовнитъ нужди на оподѣлената мѣстность, населена съ православни християни, говорящи единъ и сѣщъ езикъ, и имащи**

лъ, че го прегърнало и нокте
се впили въ врата ту — отзад.
каза си врата човъка и всички
идъхте следитъ отъ нокте и
въвта още пръсна потекла и по
зата му. Човъкътъ не помни,
къ влѣзълъ въ село и какъ сти
алъ до кръчмата. Тъкмо въ този
тъ, когато историята бѣше раз
зана и трѣбваше да се разгъл
ва, кръчмарятъ закрещя като
хванатъ отъ лошъ бѣсъ:

— Ето го, братя, таласъма, бѣ
йте, ето го!

До каго се обърнемъ съ даскала
къ тезгяха, кръчмата бѣше праз
на и пждаръ, и кръчмаръ, и селени
къ на пжтя. Останахме ние двама
въ задимената кръчма и дали че
бхмъ стари или че цѣлата работа
и се виде тъмна, не побързахме да
влѣземъ съ тълпата.

Личеше, че това е мръсна исто
рия, но голѣмия опитъ ни бѣше
училъ да не бързае да припис
ваме свѣрхестествени свойства на
тъмна работа, до като тя не
изясни. А тя се поясни много
боро, мои деца, щомъ настана ти-

шина въ кръчмата и иззадъ тезгяха
на кръчмаря изкочи малка панаир
джийска маймунка съ тънко син
джирче на врата. Заоблизва се на
среща ни, завърте се на задника
си и скочи на масата до даскала, а
отъ тамъ и на рамото му. Скоро
подиръ туй дофтаса и господаря на
маймуната — катунаринъ и цигу
ларъ, който отървалъ маймунката
отъ катун и по кучия лай тръг
на въ да я търси. Свикнала да се
блещи по панаиритъ на рамото на
циганина тя и отъ гробищата, дето
я сгасчили кучетата, намѣрила спа
сение най-напредъ на задницата на
коня, после на раменетъ на човъка
и най-после подъ тезгяха на кръч
маря. И когато тоя бръкналъ да
вади нѣщо изподъ тезгяха, маймун
ката го хванала за ръката. . .

— Вие спите ли?

— Не, дѣдо, не! Хайде сега ни
разкажи за истински таласъмъ, за
щото такъвъ, като тоя и ние сме
виждали!

— За истинския, деца, ще ви раз
кажа утре вечеръ.

Дѣдо Тракъ

вързки, които би трѣбвало
да сжществува между двата
народа.

Морето и слънцето и братски
тѣ чувства които питаемъ къмъ
тѣхъ и къмъ насъ, ще пре
влече интелегенцията на Пол
ша и тоя ва напълно ще се
уознаемъ.

Изтъмъ, хубавата роля на
полската интелегенция, въ на
шата борба, за българска на
ционална църква и Екзархия.
Прот. П. Ик.

ОСТАВИ И БЕЛЕЖКИ

Конфликтътъ между Св. Синодъ и свещеническия съюзъ

Въ навечерието на последния —
XIX съборъ на свещеническитѣ брат
ства въ България нѣкои софийски
ежедневни вестници писаха за нѣ
какъвъ конфликтъ между Св. Си
нодъ и съюза на свещеницитѣ въ
България. Вестникъ „Пастирско дѣ
ло“ хроникара, че редакцията му
получила отъ Св. Синодъ нѣкакво
съобщение, за което „П. Дѣло“ обе
щаваше въ следващия си брой да
си каже думата. Два дни преди XIX
съборъ на свещеническитѣ братства
се съобрази отъ пресата, че „кон
фликтътъ“ билъ изгладенъ. А „Пас
тирско дѣло“ излезе въ двоенъ брой,
въ който не се споменава ни дума
нито за нѣкакъвъ конфликтъ, нито
за онова съобщение, което се по
лучило отъ Св. Синодъ. Всичкиятъ
тоя шумъ се премина мълкомъ отъ
XIX съборъ на свещеническитѣ брат
ства. Но той остави у членоветѣ на
свещеническия съюзъ впечатление
за нѣщо ненормално въ живота на
последния. Свещеницитѣ се лутаха
въ догадки. Тия догадки се правѣха
и правятъ и до сега между нашитѣ
свещеници, защото отъ никжде не
се изнесе едно какво годе изясне
ние на тѣй наречения конфликтъ. А
знае се, че тъмнината смушава
и безпокои. Истината пъкъ, дори и
неприятна да е, успокоява, дава въз
можностъ на човъка да се ориентира,
да не блуждае въ мракъ, защото
всичко явно е свѣтлина. За това ре
дакцията ни се потруди да освѣтли
предъ своитѣ читатели свещеници
истината за „конфликта“.

И ние се увѣрихме, че между Св.
Синодъ и нашата съюзна управа не
е имало никакъвъ конфликтъ. Знае
се, че свещеническитѣ братства и
съюзътъ имъ сжществуватъ и рабо
тятъ съ одобрение и благословение
то на своитѣ епархийски архиереи
и на Св. Синодъ. Никое решение на
епархийскитѣ свещенически брат
ства нѣма сила и не се изпълнява
безъ одобрението на респективния
митрополитъ. Никое решение на све
щеническитѣ конгреси не се изпъл
нява безъ одобрението на Св. Си
нодъ.

Издаването и списването на в-къ
„Пастирско дѣло“ става по реше
ние на свещеническитѣ конгреси,
одобрено отъ Св. Синодъ. По сила
та на това Св. Синодъ носи посред
ствено морална отговорностъ за това
що се пише въ печатния органъ
на свещеническия съюзъ. Тъкмо
тая отговорностъ дава и право на

зова, ния човъкъ, вѣнъ отъ общест
вото, природния човъкъ, е билъ
добъръ и съвършенъ. Обществото
и цивилизацията сж направили чо
въка лошъ. Следователно, цѣлата
социална еволюция представлява
единъ калкъ декаденсъ.

Като философска ценостъ, тази
концепция не може да се поддържа.
Русо казва: Когато човъкъ не е
живѣлъ въ обществото — е билъ
добъръ.

Най-ясната реплика е тая: до
бротата на човъка се манифестира
въсрѣдъ обществото.

Hobbes твърди, че примитивния
човъкъ е билъ лошъ. Той е билъ по
ложенъ то мисълъ било религиозенъ
империализъмъ! (Война на всички
противъ всички).

Св. Синодъ да държи смѣтка за пи
саното въ „П. Дѣло“. По силата на
това право Св. Синодъ е пратилъ
на редакцията на в. „Паст. Дѣло“
едно съобщение, за което послед
ния спомена въ хрониката си. Това
съобщение, което е било направено
отъ канцеларията на Св. Синодъ,
по-сетне съ право е било замѣнено
съ официално, надлежно подписано,
писмо. Съ това писмо се е обър
нало вниманието на редакцията на
в. „П. Дѣло“ да се съобразява съ
конгреснитѣ решения и да престане
да печати сѣтии, които не само че
не ползватъ вѣрата ни, църквата
ни и свещеничеството, а напротивъ
даватъ поводъ и материалъ на вра
говетѣ ни да ни нападатъ.

Тукъ му е мѣстото да отбележимъ,
че резолюцията на годишното епар
хийско свещеническо събрание отъ
1 юний т. г. на свещеницитѣ отъ
Варненската и Преславска епархия,
по въпроса за списването на в-къ
„Паст. Дѣло“ бѣше тъкмо въ сми
сѣла, който има Синодалното пис
мо, за което е речъ по-горе. Девет
надесетия конгресъ на свещеницитѣ,
комуто не бѣше известна истината
за „конфликта“ и който бѣше на
строенъ враждебно къмъ свещени
цитѣ отъ нашата епархия за дето
не сж били застраховали при съюз
ната каса, съ почти съмнително бол
шинство отхвърли нашата резолю
ция по печата. Ние сме увѣрени,
обаче, че ако конгресътъ знаеше
истината за „конфликта“, щѣше да
гласува като своя резолюция тъкмо
нашата резолюция по печата. Нека
Св. Синодъ погледне снизходително
къмъ резолюцията на конгреса, коя
то получи одобрението на большин
ството по неведение.

Трѣбва да отбележимъ, обаче, че
въпреки вота на конгреса, централ
ниятъ секретаръ на Съюза ни и
съюзниятъ ни редакторъ заявиха
тържествено, че взематъ актъ отъ
предложението на нашия делегатъ
свещен. Ст. п. Юрдановъ и зана
предъ ще се съобразяватъ съ иска
нето на варненското епархийско
свещеническо братство за начина
на списването на съюзния органъ.
Тая декларация едва ли би била
направена, ако на съюзната управа
не бѣ отправено предупредителното
писмо отъ Св. Синодъ, което бѣ
наречено неправилно „конфликтъ“.

Тази е истината по тоя въпросъ.
И ние, за похвала на свещеницитѣ
отъ епархията ни, я подчертаваме,
за да се види, че тѣ сж били на
правъ пжтъ, и каквото сж реша
вали на своето годишно събрание,
сж го решили добре обмислено,
безъ да сж мъркали лични цели, а
съ огледъ само на доброто на вѣра,
църква и свещенство.

ЧЕТЕТЕ

И

РАЗПРОСТРАНЯВАТЕ
„ХРИСТИАНСКА ЗАЩИТА“

Кантъ казвалъ: „Сетивата ни не
ни представляватъ нѣщата такива,
какви сж въ сжщностъ, а само
такива, каквито тѣ ги възприематъ.“

Чрезъ тия думи дори, Кантъ и не
говитѣ последователи признаватъ
сжществуването на външния свѣтъ,
сжществуванието на нѣщата вънъ
отъ човъка, които ни даватъ впе
чатленията дразнейки сетивата ни.
Този принципъ обаче е въ проти
воречие съ неговото твърдение за
сензациитѣ.

Всички философи се одождо
ватъ, че свѣтъ не ги разбира
— Fichte не може да се одождо
Кантъ. Но когато одождо
различаватъ учителя си — Фichte
и Кантъ не може да се одождо
онплатнаваур вѣрдопн н эннотсгз

Едно мило тържество

(следва отъ 2-а стр.)

у, положиха вѣнци, изпѣха
ационалнитѣ химни на двата
арода и слѣха молитвено ду
шитѣ си съ духоветѣ на ония
ерои, които преди около 500
од сложиха коститѣ си за
свободата на Полша и на Бъ
гария.

Въ 1444 год. Владиславъ
Варненчикъ, като вихрушка се
пусналъ отъ северъ, заедно
съ своитѣ съмотвержени бой
ци, за да препречи пжтя на
Султанъ Мурадовитѣ пълчища,
които съ огънь и мечъ, съ ос
трието на ятагана и нечувани
издевателства надъ поробени
тѣ народи, искаха да подчи
нятъ цѣла Европа.

Уви! Зла сждба. Владиславъ
пада убитъ и великото осво
бодително дѣло се отлага за
още много години. Сждбата на
Полша и България се решила
въ това сражение, близо до
Варна. За това лобно мѣсто
нито поляцитѣ, нито българитѣ
могатъ да говорятъ безъ
да се афектиратъ, безъ да по
ронятъ сълзи.

До колкото чувамъ поляци
тѣ събирали пари, за да издиг
натъ величественъ паметникъ
на този тѣхенъ царъ-герой, то
ва е прекрасно. Но паметникъ
той си е издигналъ въ нашитѣ
и тѣхнитѣ сърца, още преди
500 год. и то тъкъвъ, че нито
вѣтъртъ, нито стихии тѣ при
родни сж въ състояние да го
разрушатъ.

Гроба и коститѣ му и на
неговитѣ войници и сподвиж
ници, сж и единъ залогъ, меж

ду българи и поляци за вѣрно
приятелство.

Идеитѣ отъ които се е въ
душевлявалъ и предприелъ то
зи походъ, и днесъ сж на
сцената. Идеи: свобода, народ
ностъ и християнство, колкото
сж святи толкова и величест
вени и съвременни. Великата
война, способна Полша да
възкръсне изъ пепелището и
прибере своитѣ пръснати и из
традали чеда, подъ народната
стрѣха. Ние българитѣ обаче
колко много има да желаеме
въ това отношение. Дветѣ ка
тострофални войни, откъснаха
отъ тѣлото на България живи
части. Чакаме новъ български
варненчекъ, който въ името на
помирень нада съ
бере всички българ
ри подъ народната стрѣха, гдето
згоряни отъ христовата лю
бовъ пренасемъ и ние нашата
данъ къмъ общо човѣшката
култура, като самоосъзналъ се,
свободенъ и културенъ нзродъ.

Въ лѣтния театъръ имаше
българо-полска вечеръ при
повиимено настроение.

Изпѣха се хубави народни
български и полски пѣсни.
Полскиятъ консулъ г. Тарнов
ски очерта епохата и подвига
на царъ Владиславъ Варне
чикъ, а г. Григоръ Василевъ,
бившъ министеръ, изтъкна въ
речъта си съ примѣри, какво
бихме могли ний българитѣ да
спечелимъ и заимствуваме отъ
сближението си съ поляцитѣ:
ролята на полската интелеген
ция и на полската жена и
майка, когато Полша е била
подъ робство. Днесъ Полша
била цвѣтуща страна. Изтъкна
културнитѣ и икономически

Английскиятъ мислителъ Hobbes
(1588 — 1679) съ тѣжа възклицава,
изхождайки изъ егоистичната при
рода на човъка: „Homo homini lupus
est“.

Spinoza отъ Холандия, съвре
меникъ на Hobbes, изхождайки сжщо
отъ егоистичната природа на чо
въкъ, така се провиква въ своя
двѣхновенъ захласъ: „Homo homini
Deus est“.

Шилеръ — голѣмъ нѣмски поетъ
— искалъ да прегърне цѣлия свѣтъ:
„Einen Kuss der ganzen Welt“. Меж
ду твърденията Hobbes и Spinoza,
може би по-близо до истината, Гю
те твърди, че „Човъкъ за човъка
е най-ценното нѣщо“.

Споредъ Ж. Жакъ Русо (1712 —
1778 год.), примитивния, нецивили

Отъ философитѣ чтения Между парадокси и антитези

Философията, по своята сжщностъ
и предназначение, трѣбва да бжде
вѣнца, обединителното звено и ръ
ководителка на всички човѣшки
знания и науки. Въмѣсто да бжде
такава и съ достоинство да играе
своята първенствующа роля, тя се
обърна на областъ, като че ли из
ключително само за противоречиви
системи — единъ хаусъ.

Варира отъ мислителъ на мисли
тель. Често пжти единъ и сжщъ
мислителъ — въ единъ моментъ ми
сли едно, а въ другъ — съвършено
друго — по единъ и сжщъ пред
метъ.

Изъ цѣль свѣтъ

Болшевишки букваръ

Известно е, че движението на безбожниците въ С. С. С. Р. не даде очакванитъ резултати.

Потрошиха се много пари. Писаха се много книги противъ Бога. Бухаринъ устрои дори пролетарски сждъ. Прати призовки на Бога, Мойсея и Иисуса Христа да се явятъ при сжда на работниците, селенитѣ и моряцитѣ. Сждиха чучулитѣ имъ. Осждиха ги и изгориха. Така реши сжда на пролетарията подъ председателството на Бухарина. Избиха хиляди свещеници — монаси и владици. Изгориха монастири и църкви хвърлиха въ въздуха. Извадиха мощитѣ на святии изъ монастири и църкви и ги пратиха изъ музеитѣ, нѣкои ги изгорили и пр. и пр.

Нищо, обаче, не имъ помогна. Хората продължаватъ да си вѣрватъ; а самъ Богъ управлява и се грижи за свѣта.

Отчаяни отъ досегашнитъ резултати, уволнили много нехранимайковци, които бѣха станали патентовани „борци“ — гонители и джелати на вѣрующии и служители Божи. Оставили старитъ методи и пжтиша — и начертали нови. Какви сж тѣ? Въвели въ основнитъ училища единъ „атеистически букваръ“ съ цѣль да спечелатъ поне децата за каузата на Юда и сатаната. Всѣка буква отъ този букваръ била придружавана съ картинка съ противорелигиозенъ характеръ и съ разни богохулски изречения. Така напр. буквата „Б“ вънъ отъ картинката има и следния надписъ „Братя, престанете да се боите отъ Бога“ (братя, братци, бога бояти я). На буквата „В“, вънъ отъ картинката: „Вѣра вредна, вреднѣ вина“. (т. е. Вѣрата е вредна по-вредна отъ виното). Началникътъ на безбожницѣ, Ярославски, недоволенъ отъ досегашнитъ резултати — заплашилъ всички агенти, че ако не развиятъ по-гълѣма дейность щѣлъ да ги уволни до единъ. Разпуснаха Чеката — отъ срамъ предъ културния свѣтъ, настѣпи времето да разпуснатъ и тия агенти — провокатори наречени, безбожници — комсомолци, които оросиха руската земя съ кръвта на хиляди невинни руси — мжченици. Петнадесетъ годишния опигъ много нѣща подсказа на руския народъ — па и на всички държавни мжже, които следятъ що става тамъ.

Дано настѣпи и тамъ **отрезвление**.

Евангелието и фашизма

Фашисткото правителство съ съгласието и одобрението на Мусолини, изпратило окръжно до всички директори на училища въ Италия, препоръчвайки имъ Новия заветъ съ следнитъ думи:

„Всички професори и учители ще четатъ Новия заветъ и тая божествена книга ще я обясняватъ на децата — и ще бдятъ што най-хубавитъ страници отъ нея да ги научатъ на изустъ. Книгата да не от-

се разбира!

— Когато Райнхолтъ е билъ на сждото мнение съ Фихте, този последниятъ възкликналъ, че никой не го разбиралъ по-добре отъ Райнхолтъ. Но когато този начерта своя отдѣленъ пжтъ, Фихте декларира, че Райнхолтъ никога не го разбралъ.

— Когато Хегелъ бѣ на смъртно легко извикалъ: „Само единъ ме разбра“, но веднага съ прискърбие прибавилъ: „Нито този напълно ме разбра“.

— Малтусъ, Рикардо, Йоханъ Щуартъ, Милъ сж твърдѣли, че успоредно съ умножаването на населението растѣла и мизерията.

Хенрихъ Жоржъ твърди, напротивъ, че съ умножаването на населението подобрява се неговото състояние и прогреса чувствително

сжстествува отъ нито една училищна библиотека, защото — лъжъ въкове — тя ще бжде вина. Това. Тя е най-ценната изъ между книгитѣ, най-необходимата отъ все ики — защото е божествена. Нацт. инлното правителство желае да издѣламъ децата — и чрезъ тѣхъ, да дѣла на италианския народъ, чрезъ тая книга, къмъ откриване сигуритѣ пжтъ, който води къмъ величьерки щастие на народа“

Где е Мусолини и где е Сталинъ? Единиятъ мисли, че самъ чрезъ Евангелието т. е. чрезъ Исуса и Неговото учение италианския народъ ще постигне целитъ и величьерки си — ще ошастливи народа си, а другия — съ бомба и пушка и ржка и чрезъ обезглавяване на църквата и служителитъ й?

Бждащето ще покаже — кой е правъ — и кой ще възтържествува — Христосъ или Велияръ?

Нова секта въ Англия (Букманизмъ)

Отъ известно време — пишатъ, английскитъ вестници — групи — момчета и момичета бродели изъ Лондонскитъ аристократически квартали и проповѣдвали евангелието съ цель да „преобразятъ“ съвеститѣ на лондончанитѣ. Началникътъ на това движение билъ Frank Buchanan. Кантерберийскитъ архиепископъ, както и всички други епископи, насърчавали това движение. Какво представляватъ букманиститѣ? Много просто: Възраждането на Англия чрезъ Евангелието — като всѣкой англичанинъ се постарее да го научи наизустъ

Англия минава презъ една сериозна вътрешна религиозна криза. Има нѣколко религиозни въпроса, които смущаватъ вътрешния миръ, като: Trauer-Book бракоразводния въпросъ, малтусианизма и др. и др., за които ще пишемъ въ иднитъ броеве, ако Богъ помогне в. „Хр. Защита“ да прослѣствува.

Прот. Ик.

Изъ чуждата преса

Нашиятъ вестникъ съобщилъ вече, че чуждитъ християнски вестници и издания сж се обединили въ съюзъ. Сега можемъ да съобщимъ, че тѣ сж имали вече и първия конгресъ въ Парижъ—Франция. Присжствували на св. Литургия — извършена отъ доминиканския монахъ P. Favier, който е държалъ подходяща проповѣдъ за случая. Сжшиятъ минавалъ и за духовенъ наставникъ на самата организация. Мнозина конгресисти, журналисти и публицисти сж се преобчили съ Св. тайни. Между другитъ въпроси, които сж били повдигнати и около които сж дебатирали е билъ и тоя: какъ по-добре пресата би могла да съдействува за подържането и подкрепата на християнскитъ училища? Можемъ ли и ние да мечтаемъ за такава преса?

По настѣщемъ въ Берлинъ имало 42 енории съ 89 църкви, 86 обществени параклиси и 28 салона нагодени за времени религиозни служби и богослужения. Всички тия се обслужвали отъ 173 енорийски

напредва. По-многобройното население може да живѣе по-добре, отколкото по малобройното. Къмъ срѣдата на миналото столѣтие много философски системи бѣха се превърнали въ единъ сложенъ лабиринтъ. Не разрешаваха нито една задача. Еанитѣ системи величаеха знанията, другитъ ги отричаха.

Едни отъ философитѣ издигнаха до завидни висини разума, обоготвориха го, направиха го абсолютенъ. Но сжщевременно го и провалиха, когато обяха, че знанията му сж **субективни илюзии**.

Съ многото си противоречиви системи, философията изгуби здравата почва. Не може вече да се развива. Биде изключителъ изъ областта на сериознитъ науки, като една безплодна спекулация.

свещеници. Вънъ отъ тия църкви имало 8 други църкви, въ които богослужението се извършвало на френски, холандски, италиански, руски, чехски, поляшки, бѣло-руски и др. . . Имало специални изповѣдници при 22 църкви, които говорѣли всички европейски езици и приемали християни отъ всички нации.

Не само Обществото на Народитѣ, но и Ватикана се занимава вече съ реформата на календаря. Назначената комисиия отъ кардинали — депозира предъ Папата своитѣ заключения. Отъ него зависи дали тая реформа ще се осжществи или църквата ще остане съ досегашния календаръ.

Панправославната конференция състояла се преди години въ Цариградъ — възприе новия календаръ. Той се въведе както се знае въ Гръцката и Ромънската църква. Реформата бѣ прибързана и безъ да се подготви обществото. Огъ тогава и до днесъ скандалитѣ и побоищата не преставатъ, както въ Гръцката, така и въ Ромънската църква.

Преди нѣколко дня въ „Curentul“ изнесе единъ потресающъ фактъ изъ Ромъния. Монаси ходили по селата и увещавали християнитѣ да не се предържатъ въ новия календаръ.

Въ едно село стачало формено сражение между селянитѣ и жандармерията. Паднали убити 3 селени и много ранени и отъ двѣтъ страни. Кому е нужна тая невинна кръвъ?

По решение на Министерския съветъ, въ Германия всички училища, които нѣмали въ програмата си религиозното обучение били закрити.

Каква разлика между насъ и тѣхъ? Когато човѣкъ наблюдава какъ културнитѣ народи се борятъ противъ порнографията — безвѣрието — безпжтицата — чрезъ религиозното обучение въ училището — скръбъ и болка вритиска сърдцето ти, когато гледашъ у насъ какъ спорта и гимнастиката, плаването, пехливанлъка и ритането на топка сж издигнати въ культъ. За да задибелѣятъ краката и вратоветѣ на младежъка държавата създаде цѣль кадъръ учители, като че ли ще водятъ борба съ звѣроветѣ изъ горитѣ и планинитѣ, а не съ човѣка и неговитѣ пороци и недостатъци.

Кога и колко пжтъ трѣбва да изминемъ, за да стигнемъ тамъ гдето сж нѣмцитѣ?

Отговарямъ: Когато на първитѣ мѣста въ държавната и църковната управа застанатъ хора обичащи народа и България.

Такива мислимъ, че сж дошли вече. Ще видимъ дѣлата имъ, защото на голи приказки сме сити; дали ще сжсатъ съ старитѣ методи и предрасждѣци и преработятъ училищната програма така, че на религиозното възпитание да се даде нуждното мѣсто въ училищната програма, или ще вървятъ по отпъкания пжтъ, начертанъ и строго пазенъ отъ широканцитѣ и тѣснѣяцитѣ, които до вчера хазайничеха въ училищната ограда.

Искаме здраво тѣло, но и здравъ нравствено-религиозенъ духъ.

D-r Petronius.

Гратри въ своята Логика казва, че „наименоватъ се философии нѣкой литературни, бледи и фалшиви произведения, които подъ маската на дълбочината и отвлечеността сж лишени отъ разбираемостъ и свѣтлина“.

При тия условия най-здравата философия бѣ — **да се презира въковната философия**.

Изследователитѣ сж се отдали на други специалности, като взели да изследватъ всички природни области убеждавайки се, че външниятъ свѣтъ е нѣщо повече, отколкото една област на фантастични илюзии.

Отъ тогава и до днесъ, въ течение на 70 год., положителнитѣ науки сж взели единъ извънредно голѣмъ устремъ. Специалноститѣ сж

Нито въ гроба не имъ даватъ мигъ

Силнитѣ на деня въ Мексико областъ Табоско, не правѣли хатъ отъ кръста Христовъ — дори и тагава, когато се поставялъ на гроба на починалитѣ. Съ единъ правителственъ декретъ забранява за въ бждаще — върху мавзолеитѣ и гробоветѣ да се поставятъ кръстове. Следователно, миналитѣ отъ този свѣтъ наши братя и сестри и въобще мили покойници, до второто възкресение отъ тукъ нататкъ не ще иматъ надгробенъ кръстъ.

ХРОНИКА

Съ този брой в. „Християнска Защита“ приключва втората годишнина. Следъ едномесечна канция, ако е реклъ Богъ, ще започне излизането на вестника третата му годишнина. Редакцията моли читателитѣ си да я подкрепятъ въ усилията й за редовното излизане на вестника, като побързатъ съ изплащането на абонамента си и като се погрижатъ за записване нови абонаменти.

Извиняваме се предъ читателитѣ за закъсняването на този брой на вестника, което стана по независящи отъ насъ причини.

Отъ единъ месецъ Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ е въ гр. Преславъ, дето ще прекаре презъ цѣлото лѣто. Дѣдо Симеонъ посещавалъ околнитѣ села и служилъ св. Божествени Литургии.

Варненскитъ и Преславскитъ епархийски дух. съветъ отъ 6 т. е въ сждебна ваканция.

По собствено желание пенсияниранъ е Протоиерей Иванъ Къчишковъ, служащъ въ гр. Османъ Пазаръ. Протоиерей Къчишковъ се е отличилъ съ дългогодишна безукоризнена пастирска служба.

Възстановяването на дипломатическитъ и икономически отношения между България и Съветска Русия сж вече фактъ. Дано за нашето Отечество се запазятъ само добритѣ послѣдствия отъ тия отношения!

НАША ПОЩА

Получихме следнитѣ суми, за абонаментъ на вестника, отъ:

8. Митю Мирчевъ, с. Осмаръ, Преславско, год. II, кв. № 8	20 лв.
9. Свещ. Хр. Димитровъ, с. Климентово, Варнен. год. II, кв. № 9	50 лв.
10. Църков. Н-ство с. Константиново, Варнен, год. II, кв. № 10	100 лв.
11. Свещ. Игн. Юрд. Недевски, с. Кара-исенъ, гара — Павликени, год. II, кв. № 11	20 лв.
12. Протоиерей Николай Поповъ, гр. Орхание, год. III, кв. № 12	20 лв.
13. Свещ. Николай Пасковъ, с. Царско-село, Чирпанско, год. III, кв. № 13	20 лв.
14. Свещ. Хр. Филаретовъ, — София год. III, кв. № 14	20 лв.
15. Митрополитъ Павелъ, Ст. Загора, год. I, кв. № 15	20 лв.
16. Митрополитъ Михаилъ, Русе, год. II, кв. № 16	20 лв.
17. Иеромонахъ Пименъ, Ст. Загора, год. I, кв. № 17	20 лв.
18. Икономъ Т. Пенковъ, свещ. Ив. Шавачевъ Ст. Загора и Коста Басевъ, год. I, кв. № 18	60 лв.
19. Никола Кириловъ, Варна, год. II, кв. № 19	20 лв.
20. Свещ. Маринъ Романовъ, год. II № 20	20

вече толкова многобройни, що едва могатъ да се изнесатъ на казъ.

Философията трѣбваше да съобразява съ новосъздаденото положение, за да не изчезне, нѣщо което и стори. Но въ много отношения философията си остана пакъ да фантазира, както се вижда отъ разнитѣ й системи.

Но да не бждемъ обвинени, че вземаме страна, най-разумното по ведение ни налага да се ориентириме споредъ изявленията на най-яркитѣ й представители.

Преводъ Пр. И.

Печатница „Нозини“ — Варна